

andre maaske Møllere og Bagere, og mange af dem kunne være meget brave Mænd, som mene, at de ere Ejere af Øresundet indtil midtstrøms i en Strækning af 2½ Mil, skønt der er store Fiskerlejer, Humlebæk, Sletten, Espergærde og Skotterup, med en Fiskerbefolkning paa 4—600 Familiefædre, der fra Arilds Tid have ernæret sig ved Fiskeri paa disse Steder, og uhindret have kunnet drive alt Fiskeri undtagen Bundgarnsfiskeri og Aalevaadsfiskeri. Disse Ejere begynde nu at lægge Fiskerne Hindringer i Vejen, naar de ville fange Rødspætter og Torsk, og sige: I kunne faa Lov til at fiske med Kroge, som I have gjort altid før, men I maa f. Eks. ikke sætte en Torskeruse ud. Naar det nu er vitterligt, at de sætte Torskeruser ud med en saadan Maskevidde, at Aal ikke kunne fanges deri, naar det er vitterligt, at de sætte Torskeruser ud paa en Tid, hvor Stadeejerne ikke selv benytte Staderne, men hvor de ligge øde hen, synes det klart som Dagen, at den fri Fisker kan fange nogle Fisk til sig og sin Familie eller til Salg uden derved at gøre nogen anden levende Medborger Uret, idet han kun driver den Næringsvej, hans Fædre i umindelige Generationer have drevet før ham. Men ogsaa dette er der rejst Protest imod, og der føres Retssager, hvor Fiskerne stævnes for Retten, naar de have haft en Torskeruse staaende i et Stade. Det er et Forsøg; Stadeejerne gøre paa at annekttere Retten til at fiske med Torskeruser der; thi naar de først have faaet en Højesteretsdom for det, kunne de sætte alle Kystens Fiskere i Afgift, og de fri Fiskere blive afgiftspligtige til Stadeejerne, eller, som de selv udtrykke sig, naar man fører dem som Vidner ved Fredensborg Birk: „Vi maa gaa op og blive Gæster paa Arbejdsanstalten, som Hr. Birkedommeren nok ved“.

Et saadant Forhold kan ikke vedblive at gaa, og ogsaa det Forhold bør være Genstand for Afhøsning eller Begrænsning eller Regulering, ikke saaledes, at Ejerne komme til at lide Uret med Hensyn til den Købesum, de have betalt, eller den Ret, de virkelig have, og som de have Hjemmel og Krav paa, men saaledes, at det ikke kommer til ligge som en død Haand, der gør det umuligt for en Fiskerbefolkning at ernære sig dér, hvor en Fiskerbefolkning har ernæret sig fra Arilds Tid. Dette er et Spørgsmaal, hvor Regeringen og Rigsdagen maa skride ind ved en eller anden Lejlighed, og dette Spørgsmaal vil bedst og heldigst kunne tages op

samtidig med, at man regulerer Aalegaards-spørgsmaalet. I alle de gældende Fiskerilove, ogsaa i de Forslag, der ligge for her, i Flertallets Ændringsforslag og i mit eget, som jeg har stillet, og som blev udarbejdet i 1897, staar der stadig, at de af Regeringen fraselgte Stader ere undtagne fra Lovens Bestemmelser. Anerkendes Stadeejers Ejdomsret i dens fulde Omfang dér, ville de ikke kunne drages ind i Fiskeriloven. Man yder et Privilegium, en Ekstrafredning af Ejerens Rettigheder, og det synes jeg, man maa ud over. Navnlig synes det mig absurd, at en saadan Stade-ejer skal kunne stikke sin Lod ubegrænset ud til Søs, lige saa langt som dansk Søterritorium gaar. Tænk en Gang paa Konsekvenserne! Vi kunne vel ikke tænke os, at en Stadeejer skulde begynde at hegne med Stakit eller Pigtraad, men der er ogsaa Konsekvenser, der allerede nu kunne drages deraf. Hvis det lykkes en saadan Stadeejer at forhindre andre i at fange Torsk eller Sild inde paa Stadets Grund, naar han selv ikke benytter det, saa er allerede den Konsekvens stærk nok, og vi kunne ikke i Længden lade dette Spørgsmaal ligge og lade disse uheldige Fiskere blive straffede, den ene efter den anden, fordi de udøve en Næringsvej, de ere lærte op til, og som deres Fædre før dem have benyttet.

Man vil fra Stadeejernes Side sige, at Fiskerne benytte ikke Torskeruser, de benytte kun Nedgarn og Kroge. Men det er ikke det, der er det centrale. Det centrale her er: Hvad kan det skade, om jeg af Nedgarnet laver mig en Ruse, naar Maskevidden er en saadan, at det ikke kan skade Stadeejernes Fiskeri, og Fiskeri ikke drives paa en saadan Maade eller paa en saadan Tid, hvor det kan skade. Hvis han ikke udsætter Bundgarn eller Aaleruser, maa det være saa frit som ellers det fri Hav.

Efter disse Bemærkninger, der ere blevne lidt længere, end jeg havde tænkt mig, skal jeg ikke omtale de stillede Ændringsforslag meget vidtløftigt. Jeg skal kun sige, at det har været mig en Glæde at kunne slutte mig til det første Ændringsforslag om Bundgarnspladser, det Forslag, som oprindeligt er stillet af Udvalgets Formand og senere tiltraadt af hele Udvalget. Thi det gaar netop i den Retning, jeg kunde ønske, og det er at begrænse Rettigheder og ikke skabe Muligheder for Erhvervelse af ny og evigvarende Rettigheder saaledes, at vi om nogle Aar fik Bundgarnsspørgsmaalet op